

Maitotölkissä asui hirviö. Sen nimi oli Myi. Myillä oli valkoinen suu ja kellertäviä paakkuja poskipäissä. Sillä ei ollut hampaita, vaan viipaloituista omenankuorista tehdyt viikset. Myi asui itseksensä pimeään kartongin sisässä. Maito oli haihtunut pois sinä päivänä, kun Myi oli syntynyt, joten se ei ollut joutunut koskaan tuntemaan mädän liman luikertelua harteillaan: se oli onnekas. Mutta vaikka Myillä oli kaikki hyvin, se ei ollut onnellinen. Se oli yksinäinen. Joskus öiseen aikaan maitotölkkin ulkopuolelta kuului ääniä. Ne eivät olleet tavallisia huminaa tai tuulta muistuttavia ääniä vaan merkkejä: merkkejä toisista. Myi ei kuitenkaan uskaltanut mennä ulos tai kurkistaa, kuka siellä lyymyili. Tuon hymisyttävän pelon vuoksi se pysyi piilossa. Sen korvien takana värisivät möyköt, jotka olivat kasvaneet hapenpuutteen vuoksi. Sen silmät olivat sammuneet kelmeilevän risvan alle, mutta hymy oli turvassa poskilla ja se nousi esiin aina, kun merkki toisista ulkona rapsahti.